Над бетонними джунглями міста стримлять скляні вежі.

В одній з них, високо в хмарах, живе блідий, мов стіна, хлопчина. А на вершечку другої живе дівчинка, худа і слабка, неначе стеблинка. Втім, ні хлопчина не бачить дівчинку, ні дівчинка не бачить його. Правда, малий колись, давним-давно, чув, що на самому вершечку найвищої скляної вежі знемагає в самотності Принцеса. Розповідав йому про це Південний вітер. Слова Південного вітру підтвердив і Північний вітер. А Західний вітер запевнив, що Принцеса — найвродливіша з дівчат, яких він бачив. Східний вітер нічого не сказав, бо ще й досі був у гостях у Крижаних гір.

Ще хлопчак чув, що вежа, у якій живе принцеса, сягає в небо аж за хмари. Птахи тримаються осторонь від неї, вітри її бояться і... ключа від неї немає. То як можна послати Принцесі вісточку, що він такий же самотній, як і вона? Як полегшити її страждання? Якби вона була на безлюдному острові, можна було б укласти листа в пляшку і кинути в море. Хвилі понесли б пляшку по воді і колись неодмінно принесли б її до острова! Відтак Принцеса знала б, що десь далеко-далеко якийсь хлопчина думає про неї... Якби вона була на вершині захмарної гори, можна було б послати вісточку з орлом! А якби була на котрійсь із зірок, хмари до неї долетіли б! Блідий, мов крейда, хлопчина в задумі прихилився чолом до скляної стіни своєї вежі. Що ж робити? Він так само безпомічний, як і ота пістрява рибка в акваріумі. Хлопчина одірвався од стіни й налив повний тазик води.

— Ось для тебе маленьке море! — сказав він рибці й кинув її у тазик. Але та не змахнула радісно хвостом і не стала пірнати. Спочатку вона нерушно лежала на воді, а тоді почала стрілою кружляти по тазику.— Скажи мені, рибко, як долетіти до Принцеси?

Але риба мовчала, і навіть вітер за вікном ущух. Що ж тепер? Хлопчина витер долонею піт з чола. Ага! Якщо є на світі вища від хмар

вежа і в ній Принцеса, то неодмінно має бути й спосіб, як долетіти до неї. Однак до кого звернутися за порадою? Хто йому допоможе? Батьки зранку подалися в місто на пошуки заробітку. Братів і сестер він не має. Якби була сестра, то дала б йому свого золотого пояса і по ньому він спустився б з вежі на землю, а там знайшов би спосіб дістатися до Принцеси!.. Які ж страшні бетонні джунглі, якщо дивитися на них зверху, з висоти його вежі! А десь високо в небі тужить самотня Принцеса.

Сів хлопчина на краєчок ліжка й замислився. Треба вже було лягати спати, але якщо він ляже, то де ж відпочиватиме Принцеса, коли прийде стомлена й голодна? Стомлена й голодна! Він схапнувся, ударив себе кулаком по лобі й став готувати стіл на двох. Навіть мати його б так не приготувала! З одного боку тарілочка, ложка, виделка, ніж, і з другого боку теж тарілочка, ложка, виделка і ніж. Затим хлопчак розклав по шматку хліба, трохи овочів і м'яса їй, трохи собі. Нарешті налив по чашечці молока. Що ще? Враз засмоктало в нього під грудьми від голоду, і він сказав:

— Що ж, почнемо частування, Принцесо! Глянь на себе, яка ти бліда й тоненька!

І, о диво! Тарілочка навпроти спорожніла. Хлопчина широко розплющеними очима дивився на худеньку, мов стеблиночка, дівчину, яка сиділа навпроти нього. Тоді простягнув руку через стіл:

— Добрий день, Принцесо! Я радий, що ти прийшла.

Принцеса також простягла руку через стіл.

— Чи довго ти на мене чекав? — Вона запитально звела на хлопчика очі.

— Довго, дуже довго!

— Я ж тобі посилала вітання дзеркальцем, але ти мене не розумів!

— Я думав, що то лише сонячні промінці. Вони падали мені на обличчя і будили вранці.

— То я тебе будила! — Принцеса всміхнулася і підняла чашку з молоком, а хлопчак, здивувавшись, подумав: "Невже і принцеси п'ють молоко?"

— Як ти дізналася про мене?

— Вітри мені розповіли. Ти часто дивився вниз, але то все одно, що дивитися в безодню. Ти повинен був довго і вперто думати про мене, щоб я змогла прийти до тебе! — Принцеса довірливо нахилилася до хлопця.— Відтепер це буде нашою таємницею!

— Нашою таємницею? — перепитав хлопчина занепокоєно, думаючи, що, може, йдеться не про нього, а про когось іншого. Чимало на світі хлопчаків! Може, здогадавшись, що він не той, за кого себе видає, Принцеса піде геть? Страх наповнював серце хлопчака, як молоко наповнює чашку, доверху. Але Принцеса й далі сиділа навпроти нього. І як захопливо розповідала про різні дива світу!

— Що ж, ти знаєш про всі дива світу! Зате я буду першим у грі скляними кульками! — запально мовив хлопчак.

Але Принцеса й тут виявилася сильнішою і легко обіграла його. Потім вона взяла олівець і почала малювати. "От шкода, що я досі не навчився малювати!" — подумав хлопчак, спостерігаючи, як під пальцями Принцеси народжуються праліси, квітки й чудернацькі метелики, а з густих заростей сторожко глянуло жовте тигряче око.

— Будь королевою джунглів! — сказав тигр і схилився перед Принцесою у доземному поклоні.— Моє царство звідси простяглося аж

до океану, а хлопчак має тільки маленьку кімнатку...— Тигр підступив ближче і хотів посадити Принцесу собі на спину, однак та відштовхнула його від себе й усміхнулася.

— Так, хлопчик має тільки маленьку кімнатку, але тут нам краще, ніж будь-де! — Принцеса взяла хлопчака за руку й додала:—Ходімо назад у твою кімнатку...

Втім, то було легко сказати, та важко зробити. Цар-тигр навіть не хотів чути про це.

— Ти повинна залишитися в джунглях! Повинна! — заволав він страшним голосом.— Дарую тобі все своє неосяжне царство! Ось тобі царська корона! — І тигр простягнув Принцесі всипану діамантами й рубінами корону, але Принцеса відступила назад.

— Не треба мені твого царства! Я маю свого Принца! — Вона поклала руку на плече хлопчакові, а тигр сумно похилив царську голову. Що ж, на милування нема силування...

— Ідіть, куди хочете! — по якімсь часі гукнув він громовим голосом, і джунглі перед ними розступилися.

Знову вони були за столом у скляній вежі. Принцеса малювала, і на папері, наче за помахом чарівної палички, з'являлися гори, ліси. Чи були лані в тих лісах? А білки? Хлопчак не насмілювався запитати про це в Принцеси. Може, білки вміють зачаровувати й перетворять його в дуба, а Принцесу в липу? Чи знову роз'єднають їх по різних вежах? Хлопчак трохи відступив убік і звідти розглядав Принцесу. Він не хотів, щоб вона бачила його злякане обличчя, й невдовзі подолав у собі страх і всміхнувся.

— Намалюй Місячну долину! І ще намалюй корабель, яким ми туди допливемо...— попросив хлопчак. І в ту ж мить під пальцями Принцеси

став народжуватися і оживати білий корабель. Але хлопчак ніяк не зважувався ступити на нього: корабель дуже нагадував йому з акваріума рибку. Був такий самий сріблястий, блискучий.

— Час, капітане, в плавання! Іди на мостик! — вигукнула Принцеса. — Нумо, сміливіше, корабель піднімає вітрила...

І хлопчак стрибнув на палубу. Довгим і приємним було їхнє плавання. Там, де вони пропливали, на берегах збиралося багато дітей; було багато пісень... Але наближалась уже й ніч, треба було відпочити. Хлопчак розклав на палубі похідне ліжко і ліг на самий краєчок. За плечима він почув подих Принцеси. Ах, яке було тихе й повне місячного сяйва море! Скільки минуло днів? А може, місяців, років?..

У пронизану місячним промінням кімнатку зайшли мати й батько хлопчака.

— Поглянь! — здивовано вигукнула жінка.— Тут учора наче хтось був?

На столі, всипаному крихітками хліба, стояли дві порожні тарілочки, дві чашки з-під молока... а на самому краєчку ліжка спав їхній син.

Даремно вони перекладали його на середину ліжка — він знову посувався на самий краєчок. Мати здивовано всміхнулася. Бо що їй залишилося? Адже вона не бачила, що поруч з її маленьким сином спала Принцеса...